

Arrest

nr. 82 002 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine wonende te Grozny. Toen uw problemen begonnen woonde u in het district Leninsky met uw echtgenoot en vijf kinderen. Uw problemen zijn begonnen op 10 november 2009 rond drie uur 's morgens in het ziekenhuis waar u werkte, in Pervomaisky.

Die nacht vielen gewapende personen in camouflagekledij vergezeld van een gewonde jongen het ziekenhuis binnen. U hebt de gewonde persoon zijn schotwonden verzorgd. U weet niet wie deze gewonde persoon is. Na enkele uren hebben deze personen het ziekenhuis verlaten. De volgende dag zijn ze teruggekomen, deze keer in burgerkledij, en hebben u verplicht met hen mee te gaan naar een boerderij buiten Pervomaisky. Daar hebt u opnieuw de verwonde persoon van de dag voordien verzorgd. U raadde hen aan naar een algemeen militair ziekenhuis te gaan, anders zou de jongen zijn been verliezen of overlijden. U vroeg aan uw broer om een ambulance en u bracht de gewonde persoon

samen met uw broer en twee andere personen naar een militair ziekenhuis, net over de grens met Ossetië. Vervolgens keerde u terug naar Tsjetsjenië. U werd door bovenvernoemde personen verplicht te zwijgen over de afgelopen incidenten, noch mocht u uw interventie opschrijven in het registratieboekje ter registratie van schotwonden zoals voorgeschreven door de procureur van het district Grozinsky.

Op 24 november 2009 werd u van uw werk meegenomen en ondervraagd bij de ROVD van het district Grozinsky.

De volgende ondervraging was op 21 december 2009. U ontving twee convocaties voor een verhoor op 5 en op 6 januari 2010. U bent niet gegaan.

Vervolgens, op 9 januari 2010, werd u van uw werk meegenomen en ondervraagd.

Op 27 januari 2010 kreeg u opnieuw een convocatie en werd u ondervraagd. Aangezien u de gevraagde informatie niet gaf aan de politie –met name wie u had geholpen en waar deze personen verbleven– werd u bedreigd als zouden de autoriteiten een juridische criminele zaak tegen u openen voor het registreren van verkeerde informatie in het registratieboekje. Tijdens de bedreigingen werd ook de naam van uw dochter, die als operator in hetzelfde ziekenhuis als u werkt, vernoemd. U werd ook bedreigd als zouden ze valse beschuldigingen tegen u gebruiken namelijk de moord op een politieagent in 2007 en hulp aan het verzet in 1994-1995, dit verwijzende naar niet afgesloten dossiers. Na de verhoren werd u niet opgesloten en er werd geen fysiek geweld gebruikt.

Op 1 december 2009 was uw broer spoorloos verdwenen. Hij werd dood teruggevonden op 4 december 2009 aan de oever van de Terc, tegen een boom. Uw broer werd diezelfde dag begraven. Zonder verdere expertise hebben de autoriteiten verklaard dat het om een zelfmoord ging. U bent ervan overtuigd dat het een moord betreft en dat het mogelijk verband houdt met uw zaak. Om een verdere expertise te kunnen uitvoeren wilden de autoriteiten uw broer zijn lichaam 1 terug opgraven. Dit weigerde uw vader.

Op 17 januari 2010 vielen gewapende personen uw huis binnen, 's nachts. Uw echtgenoot V. A. (...), werd meegenomen. Sindsdien hebt u geen nieuws meer van hem vernomen. Tijdens dit incident werden jullie paspoorten verscheurd. U diende persoonlijk een aanvraag in voor het bekomen van nieuwe paspoorten bij de ROVD van het Leninsky district, u betaalde hiervoor op de voorziene officiële rekeningen en u verkreeg de paspoorten op 29 januari 2010.

Op 28 januari 2010 kreeg u een oproep van uw vriendin, A. L. (...), die u vertelde zo snel mogelijk het land te verlaten. A. L. (...) is de assistente van de procureur van het Grozinsky district. U kon niet onmiddellijk vertrekken aangezien de paspoorten nog niet in uw bezit waren. De volgende dag haalde u deze persoonlijk op bij de ROVD van het Leninsky district maar bleef buiten wachten in de auto. De paspoorten werden u gebracht door een onbekende persoon. A. L. (...) had dit voor u geregeld en ze hielp ook de procedure voor het bekomen van de paspoorten versnellen. De paspoorten die u ging afhalen betreffen uw intern Russische paspoort en dat van uw zoon M.-E. K. (...) (O.V. 6.576.596). U vertrok op 29 januari 2010 vanuit Grozny en u reisde tot Min Vody, waar u dezelfde dag aankwam. U verbleef er tot 7 februari 2010, dag waarop u vertrok richting België.

U kwam in Brussel aan op 11 februari 2010 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Na uw vertrek werden uw zus en dochter opgeroepen en ondervraagd. Uw moeder werd ondervraagd bij haar thuis over uw verblijfplaats.

Na uw vertrek ontving u twee convocaties. Uw dochter heeft deze laten overbrengen naar België via een chauffeur. U vernam ook dat er aan de ingang van het ROVD gebouw van het Grozinsky district een opsporingsbericht is opgehangen met uw foto erop.

Op het gehoor legde u de volgende documenten neer: uw intern Russisch paspoort, het intern Russisch paspoort van uw zoon M.-E. K. (...), uw arbeidsboekje, uw huwelijksakte betreffende uw huwelijk met uw eerste echtgenoot K. S. (...), de overlijdensakte van K. S. (...), de huwelijksakte betreffende uw huwelijk met V. A. (...), een stage-attest, uw diploma geneeskunde, een stagebewijs, het attest betreffende de titel van 'arts-therapeut', twee kwalificatieverhogingen, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen, M.-E. K. (...), E. K. (...) (O.V. 6.576.596), D. A. (...) (O.V. 6.576.596), D. A. (...) (O.V. 6.576.596) en K. A. (...) (O.V. 6.576.596). U legde zeven oproepingsbrieven voor; oproepingbrief van 24.11.2009, 21.12.2009, 05.01.2010, 06.01.2010, 09.01.2010, 10.05.2010 en van 29.05.2010. De officiële mededeling voor opsporing van de OVD van de Tsjetsjeense Republiek (dd 26.04.2010), de overlijdensexpertise van A. D. (...) (dd 10.12.2009), de overlijdensexpertise van A. M. (...) (dd 10.12.2009)."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense herkomst en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

In uw geval kan erop gewezen worden dat de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten ernstig ondermijnd wordt door volgende vaststellingen;

Vooreerst wil het CGVS opmerken dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet in verhouding staan tot het motief van de vervolging.

U verklaart dat u onterecht wordt beschuldigd van valsheid in geschrifte, drijgt beschuldigd te worden van onopgeloste moord, uw man is ontvoerd en spoorloos verdwenen, en uw broer vermoord, enkel en alleen omdat u als arts en onder dwang een gewonde strijder hebt verzorgd.

Deze feiten zijn volgens de Commissariaat-generaal dermate disproportioneel en onlogisch dat ze de geloofwaardigheid van het asielrelaas alleen daarom reeds ernstig ondermijnen.

Ten tweede verklaarde u persoonlijk, op 18 januari 2010, naar de ROVD van het Leninsky district te zijn gegaan voor de aanvraag van nieuwe paspoorten aangezien de oude paspoorten de dag voordien werden verscheurd toen onbekenden uw huis 's nachts binnenvielen (CGVS 12.07.2011, p. 7; CGVS 02.08.2011, p. 4; CGVS 24.10.2011, p. 6-7). U betaalde diezelfde dag door een bedrag te storten op de hiervoor voorziene officiële rekeningen en dit na het begin van uw problemen met de autoriteiten (CGVS 24.10.2011, p. 3).

Ook dit ondermijnt uw vrees voor vervolging aangezien het feit dat u in contact komt met de autoriteiten die u net zouden vervolgen niet te rijmen valt met een gegeronde vrees voor vervolging.

Sinds januari 2010 hebt u geen nieuws meer vernomen over uw echtgenoot (CGVS 12.07.2011, p. 5; CGVS 02.08.2011, p. 4, 5)

Er kan verwacht worden dat u zich zou geïnformeerd hebben naar de toestand van uw echtgenoot nadat hij werd meegenomen op 17 januari 2010, aangezien zijn lot onduidelijk was en is. Of dat u ten minste een poging hiertoe zou ondernomen hebben.

U verklaarde enkel van uw dochter die in Grozny verblijft nieuws te hebben gevraagd. U kreeg van haar geen antwoord.

Vanuit België ondernam u geen poging (CGVS, 24.10.2011, p. 3).

Er kan verwacht worden dat u probeerde iets te weten te komen aangezien de contacten die u hebt bij de ROVD en bij het gerecht (CGVS 12.07.2011, p. 5; CGVS 02.08.2011, p. 3-4).

U verklaarde niemand te willen lastigvallen hiermee (CGVS, 24.10.2011, p. 3). Dit argument is niet afdoende aangezien u al eerder beroep hebt kunnen doen op uw connecties die bij de autoriteiten werken (CGVS 12.07.2011, p. 5; CGVS 02.08.2011, p. 3-7).

Dit volledige gebrek aan initiatief omtrent het lot van uw echtgenoot, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw reis naar België.

U verklaarde in een minibus te zijn gereisd van Grozny tot Min Vody. Na ongeveer één week vertrok u uit Min Vody richting België in een minibus.

U weet niet via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen (CGVS 12.07.2011, p. 10-12). U verklaarde enkel gereisd te hebben met uw intern paspoort en geen internationaal paspoort gehad te hebben (CGVS 12.07.2011, p. 8, 10). U vermoedt dat de chauffeur valse paspoorten had laten aanmaken voor uzelf en uw kinderen. U hebt deze valse paspoorten nooit gezien (CGVS 02.08.2011, p. 8).

Verder werd u nooit persoonlijk gecontroleerd op identiteit gedurende het hele traject van Min Vody tot België, slechts de chauffeur die uw documenten bijhield werd éénmalig gecontroleerd –op het grondgebied van de Russische Federatie- (CGVS 12.07.2011, p. 12-13). Met betrekking tot eventuele

identiteitscontroles had uw chauffeur of smokkelaar ook geen afspraken met u gemaakt (CGVS 24.10.2011, p. 6).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bij deze controles loopt men het risico om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is bijgevolg onwaarschijnlijk dat u op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaars.

Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door u voorgelegde documenten; uw intern Russisch paspoort en het intern Russisch paspoort van uw zoon M.-E. K. (...) werden hoger besproken, ze betreffen enkel persoonsgegevens.

Wat betreft de zeven oproepingsbrieven, de overlijdensexpertise van A. D. (...) (dd 10.12.2009), de overlijdensexpertise van A. M. (...) (10.12.2009) dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal geen redenen heeft om deze documenten in twijfel te trekken. Uit de overlijdensakte kan echter niet worden opgemaakt dat uw broer vermoord is, er wordt enkel vermeld dat de doodsoorzaak onbekend is. De convocatiebrieven bevestigen dat u meermaals bent 3 opgeroepen en een aantal keer effectief bent ondervraagd;

De officiële mededeling van opsporing stelt dat u beschuldigd wordt uw dochter A. E. D. (...) (uw dochter) onwettelijk te hebben tewerkgesteld/geregistreerd in het ziekenhuis van augustus 2003 tot mei 2008. Aangezien uit deze documenten niet kan worden afgeleid dat u onterecht wordt opgeroepen en valselijk wordt beschuldigd in verband met valsheid in geschrifte, kunnen deze documenten geen ander licht werpen op het ongeloofwaardig karakter van uw relaas. Uw arbeidsboekje, uw huwelijksakte betreffende uw huwelijk met uw eerste echtgenoot K. S. (...), de overlijdensakte van K. S. (...), de huwelijksakte betreffende uw huwelijk met V. A. (...), het stage-attest, uw diploma geneeskunde, het stagebewijs, het attest betreffende de titel van 'arts-therapeut', twee kwalificatieverhogingen, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen, M.-E. K. (...), E. K. (...) (O.V. 6.576.596), D. A. (...) (O.V. 6.576.596), D. A. (...) (O.V. 6.576.596) en K. A. (...) (O.V. 6.576.596) hebben geen beslissende invloed op uw asioldossier aangezien ze, in uw geval, enkel persoonlijke en andere gegevens bevatten die hier niet betwist worden. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 8 februari 2012 aan dat van haar door de commissaris-generaal ten onrechte de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

Aangaande de situatie in Tsjetsjenië, is de commissaris-generaal volgens verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 5) "tegenstrijdig wanneer hij enerzijds zegt dat de situatie is gewijzigd doch anderzijds zegt dat de situatie nog zeer gespannen is".

Op de door de commissaris-generaal vastgestelde disproportie tussen enerzijds het verzorgen van de gewonden en het niet meehelpen aan het onderzoek en anderzijds de gevolgen die de overheid hieraan

hecht, antwoordt verzoekster dat er helemaal geen sprake is van disproportie. Zij stelt dat de bedreigingen alleszins zeer ernstig zijn en dat het overduidelijk is dat men (zie het verzoekschrift, p. 5) *“bepaalde gevolgen wil hechten aan het feit dat verzoekster vermoedelijk rebellen zal geholpen hebben”*.

Omtrent de opmerking van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat verzoekster zelf haar paspoort ging afhalen, wijst zij er op (zie het verzoekschrift, p. 5) dat *“verzoekster haar paspoort slechts heeft bekomen door interventie van relatie en zij is zelf niet binnen geweest op het bureau”*.

Waar de bestreden beslissing stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster geen informatie heeft kunnen bekomen omtrent de toestand van haar echtgenoot, legt verzoekster uit dat zij andere mensen niet in gevaar wilt brengen *“daar telefoneren naar iemand in Tsjetsjenië gevaren met zich mee kan brengen”* (zie het verzoekschrift, p. 6) en dat dit *“een algemeen gegeven”* is.

Omtrent de reisroute, laat verzoekster gelden dat zij *“zeer veel geld”* betaald heeft voor haar vlucht naar België en benadrukt zij dat zij eerlijk is in haar verklaringen. Zij stelt tevens dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *“het hier niet gaat om een avontuurtje doch dat ze haar land, waar zij een zeer goede positie had als arts, heeft verlaten voor de vrijheid van haar kinderen en haar zelf”* en dat zij hiervoor een zeer zware tol betaalt.

Betreffende artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal *“tegenstrijdig (is) waar hij in zijn beslissing duidelijk weergeeft dat er een gespannen toestand bestaat in Tsjetsjenië”* en dat er dagelijks burgerslachtoffers vallen ten gevolge van zinloos geweld. Volgens verzoekster is het voor haar *“ondoenbaar terug te keren naar haar eigen land gezien het politieke klimaat aldaar”*.

Verzoekster laat gelden dat de commissaris-generaal *“de zaak niet naar behoren heeft behandeld”* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Verzoekster besluit dat de motivering van de bestreden beslissing *“duidelijk kan weerlegd worden door verzoekster”*; de beslissing is volgens haar *“niet, minstens zeer gebrekkig”* gemotiveerd.

Vervolgens haalt ze aan dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet de uitdrukkelijk motivering van een negatieve beslissing vereisen.

Verzoekster is van mening dat er duidelijk een overtreding is van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de commissaris-generaal *“geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier”*; er dient volgens haar dan ook geloof gehecht te worden aan haar verhaal.

Zij vraagt erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Ten slotte voegt ze nog toe dat (zie het verzoekschrift, p. 8) *“de problemen in Tsjetsjenië voor iedereen bekend zijn”*.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De opwerping in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal tegenstrijdig is wanneer hij enerzijds stelt dat de situatie in verzoeksters land van herkomst gewijzigd is doch anderzijds zegt dat de situatie er nog zeer gespannen is, houdt, gelet op de omstandige motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, geen steek.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.”

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die in zijn beslissing besluit dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is.

De Raad stelt vast de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de heersende toestand in verzoeksters land van herkomst zoals die blijkt uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, maar stelt ook vast dat verzoekster er niet in slaagt de individualisering van haar vrees aan te tonen, hetgeen een wezenlijk element is bij het beoordelen van iedere asielaanvraag.

Een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is inderdaad determinerend om als vluchteling te kunnen worden erkend; een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.

De commissaris-generaal stelde terecht vast dat de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten niet in verhouding staan tot het motief van de vervolging.

Verzoekster verklaarde dat zij onterecht wordt beschuldigd van valsheid in geschrifte, dat zij dreigt beschuldigd te worden van onopgeloste moord, dat haar man ontvoerd en spoorloos verdwenen is en

dat haar broer vermoord is, en dit alles enkel en alleen omdat zij als arts, onder dwang, een gewonde strijder heeft verzorgd.

De repliek in het verzoekschrift dat er geen sprake is van disproportie, dat de bedreigingen alleszins zeer ernstig zijn en dat het duidelijk is dat "*men bepaalde gevolgen wil hechten aan het feit dat verzoekster vermoedelijk rebellen zal geholpen hebben*", weerlegt de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing niet.

Inderdaad vertrekt verzoekster van het uitgangspunt dat al haar beweringen vast staan zowel wat betreft de ontvoering, de moord, de beschuldiging en de hulp aan de gewonde.

De door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten zijn volgens de Raad inderdaad ook dermate disproportioneel en onlogisch dat ze de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen.

De commissaris-generaal achtte het tevens opmerkelijk dat verzoekster verklaarde dat zij op 18 januari 2010 naar de ROVD van het Leninsky district is gegaan voor de aanvraag van nieuwe paspoorten aangezien de oude paspoorten de dag voordien werden verscheurd toen onbekenden haar huis 's nachts binnenvielen (zie het gehoorverslag van 12 juli 2011, p. 7; zie het gehoorverslag van 2 augustus 2011, p. 4; zie het gehoorverslag van 24 oktober 2011, p. 6-7); bovendien betaalde verzoekster diezelfde dag door een bedrag te storten op de hiervoor voorziene officiële rekeningen en dit alles na het begin van haar problemen met de autoriteiten (zie het gehoorverslag van 24 oktober 2011, p. 3).

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat het duidelijk is dat zij dit paspoort slechts heeft bekomen "*door interventie van relatie*" en dat zij zelf niet binnen is geweest op het bureau.

De Raad stelt vast dat verzoekster inderdaad verklaarde dat haar vriendin A. L. haar op 28 januari 2010 opbelde met de mededeling dat zij meteen het land diende te verlaten, dat A. L. de procedure van de paspoorten versnelde en dat verzoekster de paspoorten op 29 januari 2010 ging afhalen maar buiten wachtte in de auto, waarna een onbekende persoon haar daar de paspoorten bracht.

Deze verklaringen doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster ook verklaarde op 18 januari 2010 persoonlijk naar de ROVD van het Leninsky district te zijn gegaan voor de aanvraag van nieuwe paspoorten, dat zij verklaarde hierbij geen problemen te hebben gekend (zie het gehoorverslag van 24 oktober 2011, zie p. 7) en dat zij tevens diezelfde dag een bedrag stortte op de hiervoor voorziene officiële rekeningen.

Het feit dat verzoekster aldus in contact trad met de autoriteiten -die haar zouden vervolgen-, valt dan ook niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging en keert zich tegen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Waar de bestreden beslissing ook stelt dat het onaannemelijk is dat verzoekster geen informatie heeft kunnen bekomen omtrent haar echtgenoot, legt verzoekster uit dat zij andere mensen niet in gevaar wil brengen "*daar telefoneren naar iemand in Tsjetsjenië gevaar met zich mee kan brengen*" en dat dit "*een algemeen gegeven*" is.

De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoekster verklaarde enkel nieuws te hebben gevraagd van haar dochter die in Grozny verblijft; zij kreeg van haar geen antwoord. Vanuit België ondernam verzoekster geen poging; zij verklaarde hiermee niemand te willen lastigvallen.

De Raad benadrukt dat van een asielzoekster kan worden verwacht dat zij er alles aan zou doen om informatie over haar recente situatie te bekomen gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

Verzoeksters argument dat ze andere mensen niet in gevaar wilt brengen "*daar telefoneren naar iemand in Tsjetsjenië gevaar met zich mee kan brengen*", is slechts een blote bewering die haar gebrek aan belangstelling en initiatief niet kan verschonen. De verwijzing naar "*een algemeen gegeven*" om het voorgehouden gevaar te gronden, schiet tekort.

De nalatige handelingen van verzoekster wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in haar hoofdte en keren zich tegen haar voorgehouden vrees.

De commissaris-generaal achtte tevens, volgens de Raad terecht, geen geloof aan verzoeksters reisweg.

Verzoekster verklaarde in een minibus te zijn gereisd van Grozny tot Min Vody; na ongeveer één week vertrok zij uit Min Vody richting België in een minibus. Verzoekster weet niet via welk land zij de Europese Unie is binnengekomen. Zij verklaarde tevens enkel gereisd te hebben met haar intern paspoort en geen internationaal paspoort gehad te hebben. Zij uit het vermoeden dat de chauffeur valse paspoorten heeft laten aanmaken voor haarzelf en haar kinderen, maar stelt dat zij deze valse paspoorten nooit heeft gezien. Verzoekster verklaarde nooit persoonlijk gecontroleerd te zijn op identiteit gedurende het hele traject van Min Vody tot België; zij verklaarde dat de chauffeur die haar documenten

bijhield éénmalig werd gecontroleerd op het grondgebied van de Russische Federatie. Met betrekking tot eventuele identiteitscontroles verklaarde verzoekster dat de chauffeur of smokkelaar geen afspraken met haar had gemaakt.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bij deze controles loopt men het risico om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen.

De Raad acht het dan ook ongeloofwaardig dat verzoekster op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaars.

In haar verzoekschrift haalt verzoekster aan dat ze *“zeer veel geld”* betaald heeft voor haar vlucht naar België, dat ze eerlijk is in haar verklaringen, dat *“het hier niet gaat om een avontuurtje doch dat ze haar land, waar zij een zeer goede positie had als arts, heeft verlaten voor de vrijheid van haar kinderen en haar zelf”* en dat ze hiervoor een zeer zware tol betaalt. Deze beweringen milderden de strengheid van de grenscontroles evenwel niet.

Behalve dat de werkelijke omstandigheden van verzoeksters reis door haar ongeloofwaardige verklaringen onbekend blijven, treedt de Raad de commissaris-generaal bij wanneer die stelt dat dit er op kan wijzen dat verzoekster reisdocumenten die ze bij haar reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt voor de Belgische asieldiensten om bepaalde gegevens die tegen haar relaas pleiten, niet te openbaren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters beweringen dat de commissaris-generaal *“tegenstrijdig (is) waar hij in zijn beslissing duidelijk weergeeft dat er een gespannen toestand bestaat in Tsjetsjenië”*, dat er dagelijks burgerslachtoffers vallen ten gevolge van zinloos geweld en dat *“de problemen in Tsjetsjenië voor iedereen bekend zijn”* doen geenszins afbreuk aan de informatie in het administratief dossier die is opgesteld door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoren op 12 juli, 2 augustus en 24 oktober 2011, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal beheerst, en bijgestaan door haar advocaat, op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE